

Kayıp Kuklalar Tiyatrosu



Yavuz DEMİRKİRAN

Kayıp Kuklalar Tiyatrosu

Yavuz DEMİRKİRAN



Clara, eski Grand Tiyatrosu'nda genç bir sahne arkası çalışanıydı. Küçük ve sıskaydı; açık kahverengi teni, kısa kıvrırcık koyu kızıl saçları ve sıcak ela gözleri vardı. Paçaları kıvrılmış mavi iş tulumu, sarı bir tişört ve kırmızı spor ayakkabılar giyyordu. Parmağında, minik bir çekik kazasından kalan küçük bir bandaj vardı. Clara tiyatronun her köşesini keşfetmeyi severdi ve bugün çatı katını merak ediyordu.



Bir elinde alet antası, diğ erinde kk bir el feneriyle gıcırdayan ahş ap merdivenleri tırmandı. atı katı tozlu ve eski sahne eş yalarıyla doluydu. rmcek ağı ları gmş perdelere gibi sarkıyordu. Clara hapş ırdı. Sonra daha nce hi fark etmediğı , boyalı tahtaların arkasına gizlenmiş kk bir kapı grd. Paslı kolu evirdi ve kapıyı iterek atı.



İçeride küçük bir sahnesi, kadife perdeleri ve sıra sıra minik koltukları olan sıcacık bir oda vardı. Sahnede bir grup kukla hareketsiz ve sessizce oturuyordu. Clara'nın gözleri kocaman açıldı. Yaklaştı ve kırmızı puantiyeli elbise ile hasır şapka giymiş gri keçe bir fare gördü. Yanında mor yelekli, büyük kahverengi peluş bir ayı vardı. Bir de parıltılı gümüş atkısı ve minik boncuktan tacı olan yeşil kadife bir ejderha.



"Merhaba?" diye fısıldadı Clara. Farenin dikilmiş pembe kulakları kıpırdadı. "Ah! Bir ziyaretçi!" diye ciyakladı, yerinden zıplayarak. "Ben Pippa, sunucu!" Ayı, uyumsuz düğme gözünü kırptı ve utangaçça el salladı. "Ben Barnaby," dedi yumuşak bir sesle. Ejderha altın işlemeli gözlerini kaldırdı ve "Ben Marlow, yıldız!" diye ilan etti. Sonra ekledi: "Ama yıllardır kimse bizi izlemedi."



Pippa, uzun zaman önce çocukların gösterilerini çok sevdiğini anlattı. Ama tiyatro kapanmış ve herkes kuklaları unutmuş. "Birinin bizi hatırlamasını bekliyorduk," dedi. Barnaby başını salladı, yamalı dikişini okşayarak. "Anlatacak o kadar çok hikâyemiz var ki," diye ekledi. Marlow dramatik bir şekilde iç çekti. "Göz kamaştırma yeteneğim var ama seyirci yok." Clara'nın içi ısındı. "Ben yardım edebilirim!" dedi. "Hadi bir gösteri yapalım!"



Kuklalar sevinçle bağırdı. Pippa minik kuyruğuyla bir senaryo yazmaya başladı. Barnaby eski dekor parçalarını taşıdı, güçlü kolları onları kolayca kaldırıyordu. Marlow pozlarını çalıştı, ağzından minik turuncu bir yün alevi üfledi. Clara gevşek iplikleri onardı ve ipleri sıkılaştırdı. Eski kostümlerle dolu bir kutu ve çalışan bir spot ışığı buldu. Çatı katı odası neşeli bir hareketlilikle uğulduyordu.



Ama sonra Clara bir şeyi hatırladı. "Tiyatro kapalı," dedi. "Gösteriyi kimse nasıl görecek?" Pippa'nın bıyıkları sarktı. Barnaby pat diye oturdu. Marlow'un parıltılı atkısı parlaklığını yitirmiş gibiydi. "Mahalleyi davet edebiliriz," diye düşündü Clara yüksek sesle. "Afişler yaparım ve okuldaki herkese söylerim!" Kuklaların yüzü aydınlandı. "Gerçek bir seyirci!" diye ciyakladı Pippa.



Clara çok çalıştı. Çatı katını temizledi, küçük sahneyi parlattı ve "Bugün Kukla Gösterisi!" yazan bir tabela astı. Arkadaşlarını, öğretmenini ve sokaktaki fırıncıyı davet etti. Barnaby sandalyeleri taşıdı. Marlow görkemli girişini çalıştı. Pippa anonslarını tekrarladı. "Bayanlar ve baylar, şaşırmaya hazır olun!" diye çalıştı. Neredeyse her şey hazırды. Ama Marlow endişeli görünüyordu.



"Ya sadece beni izlerlerse?" diye sordu Marlow. "Sonuçta yıldız benim." Pippa patilerini beline koydu. "Her gösteri önemlidir!" dedi. Barnaby başını salladı. "Hepimizin yetenekleri var," diye ekledi sessizce. Clara gülümsedi. "Doğru. Gösteri bir takım işidir. Herkes kendi tarzında parlar." Marlow bir an düşündü, sonra başını salladı. "Pekâlâ. Spot ışığını paylaşacağım."



Büyük gün geldi. Çatı katı fısıldaşan çocuklar ve gülümseyen büyüklerle doluydu. Pippa sahneye zıpladı. "Kayıp Kuklalar Tiyatrosu'na hoş geldiniz!" diye duyurdu. Seyirciler alkışladı. Barnaby perdenin arkasından utangaçça baktı. Clara ona başparmağıyla işaret verdi. Derin bir nefes aldı ve ilk perde için minik bir sandalye taşıyarak dışarı çıktı. Uyumsuz düğme gözü cesaretle parıldadı.



Marlow görkemli bir giriş yaptı, gümüş atkısı dönüyordu. Minik bir yün alevi üfledi ve çocuklar sevinçle nefeslerini tuttu. Ama sonra geri çekildi ve Pippa'nın komik bir hikâye anlatmasına izin verdi. Seyirciler güldü. Barnaby aptalca bir dans yaptı ve herkes tezahürat yaptı. Her kuklanın parıldama sırası vardı. Clara kenardan izledi, kalbi sevinçle doldu. Eski tiyatro yeniden canlanmış gibiydi.



Sonunda üç kukla birlikte eğildi. Pippa reverans yaptı, Barnaby utangaçça el salladı ve Marlow geniş kumaş kanatlarını açtı. Seyirciler durmadan alkışladı. Clara öne çıktı. "Ve unutmayın," dedi, "herkesin bir yeteneği vardır. Bazen sadece onu bulmanıza yardım edecek birine ihtiyacınız olur." Kuklalar başını salladı. Çocuklar gülümsedi. Çatı katı odası sıcak bir ışıkla parladı.



Gösteriden sonra çocuklar sahnenin etrafını sardı. "Gelecek hafta yine gelebilir miyiz?" diye sordular. Clara kuklalara baktı. Pippa hevesle başını salladı. Barnaby mutlu bir hırıltı çıkardı. Marlow atkısını savurdu. "Elbette!" dedi Clara. "Kayıp Kuklalar Tiyatrosu herkese açık." Eski tiyatro yeni bir kalp atışı bulmuştu. Ve Clara yeni bir aile bulmuştu.



O günden sonra çatı katı odası hiç sessiz kalmadı. Clara her öğleden sonra ziyaret etti. Pippa yeni hikâyeler anlattı. Barnaby yeni dekorlar yaptı. Marlow yeni numaralar çalıştı. Tozlu kutulardan başka unutulmuş kuklalar çıktı ve her biri sahne alma şansı buldu. Tiyatro kahkahalar ve alkışlarla doldu. Herkes yeteneklerini paylaşma şansını hak ediyordu ve artık buna sahiplerdi.



Clara, küçük sahne arkası çalışanlarının bile büyük işler başarabileceğini öğrendi. Arkadaşların her şekilde ve boyutta olabileceğini ve nezaketin gizli kapıları açtığını öğrendi. Kuklalar ise hatırlanmanın harika olduğunu, ama birlikte olmanın daha da güzel olduğunu öğrendi. Ve küçük sahnede, parıldayan ışıkların altında herkes parlıyordu. Kayıp Kuklalar Tiyatrosu artık kayıp değildi.



Eski Grand Tiyatrosu yeniden hayatla kaynaşıyordu. Anne babalar çocuklarını getiriyor, çocuklar arkadaşlarını getiriyordu. Kuklalar her hafta sonu gösteri yapıyordu. Clara, üzerinde Pippa, Barnaby ve Marlow'un resmi olan bir tabela boyadı. Tabelanın altına şöyle yazdı: "Burada herkes parlar." Ve bu doğrudu. Çünkü o sıcacık çatı katı odasında unutulmuş kuklalar sahnelerini bulmuş, genç bir sahne arkası çalışanı da yerini bulmuştu. Son.